

Helvetin uudelleen kuntoon asettaminen

Kirj. Leo Tolstoi

Venäjänkielestä suomentanut E. Hyypeläinen

I.

Tämä oli siihen aikaan, jolloin Kristus julisti oppinsa ihmisille.

Tämä oppi oli niin selvä, ja oli niin helppo seurata sitä, niin silmiinnähtävästi se pelasti ihmisiä pahasta, ettei voitu olla vastaanottamatta sitä, eikä mikään voinut estää sen leviämistä.

Belsebub, kaikkien paholaisien isä ja hallitsija, oli tullut levottomaksi. Hän näki selvästi, että hänen valtansa ihmisten yli loppuu ainiaaksi, ellei Kristus kieltäydy opistansa. Hän oli levoton, mutta ei kadottanut rohkeuttansa, vaan yllytti hänelle kuuliaisia fariseuksia ja kirjanoppineita yhä enemmän loukkamaan ja kiusaamaan Kristusta ja Kristuksen opetuslapsia kehoitti hän pakenemaan ja jättämään opettajansa yksin. Hän toivoi, että häpeällinen kuolemantuomio, häväistys, opetuslastensa poistuminen ja vihdoin, kärsimykset ja mestaus vaikuttaisivat sen, että Kristus viimeisellä hetkellä kieltäytyisi opistansa. Mutta kieltäytyminen tekee tyhjäksi opin koko voiman.

Asia ratkaistiin ristillä. Ja kun Kristus huusi: "Minun Jumalani, minun Jumalani, miksi

minun hylkäsit?" — silloin Belsebub riemuitsi.

Mutta äkkiä kuului ristillä sanat: "Isä, anna heille anteeksi, sillä eivät he tiedä, mitä tekevät." Ja heti sen jälkeen Kristus huusi: "se on täytetty!" ja antoi henkensä.

Belsebub ymmärsi, että kaikki oli häneltä mennyt hukkaan. Hän tahtoi juosta pois, mutta ei voinut liikkua paikaltaan. Hän tahtoi kohota siivillään ilmaan, mutta ei voinut levittää siipiään. Ja Belsebub näki, kuinka Kristus loistavan sädekehän ympäröimänä seisautui helvetin portilla, näki kuinka syntiset Adamista Juudakseen asti astuivat ulos helvetistä, kuinka kaikki perkeleet pakenivat, kuinka itse helvetin muurit äänettömästi kukistuivat kaikille suunnille. Hän ei voinut enää kestää tätä ja kimakasti vinkuen, vaipui hän syvimpään manalaan.

II.

Kului 100 vuotta, 200, 300 vuotta.

Belsebub ei laskenut aikaa. Hänen ympärillään oli pimeys ja kuollut hiljaisuus. Hän makasi liikahtamatta ja koetti olla

ajattelematta sitä, mikä oli tapahtunut, mutta ajatteli sittenkin ja vihasi voimattomasti häntä, joka oli syypää hänen turmioonsa.

Hän ei muistanut eikä tiennyt kuinka monta sataa vuotta oli kulunut siitä saakka, — kun hän äkkiä kuuli ylhäältä ääniä, jalkojen töminää, vaikeroimista, huutoja ja hammasten kiristystä.

Belsebub kohotti päätänsä ja alkoi kuunnella.

Että helvetti voisi tulla uudelleen kuntoon asetetuksi Kristuksen voiton jälkeen, sitä Belsebub ei voinut uskoa, mutta kuitenkin, — nuo huudot, vaikeroimiset, jalkojen töminä ja hammasten kiristys kuuluivat yhä selvemmin ja selvemmin.

Belsebub nousi, ojensi karvaiset, sorkilla varustetut jalkansa, räpyytti siipiään ja vihelsi, niinkuin hän ennen aikoja sitten oli viheltänyt, kun kutsui luoksensa palvelijansa ja apulaisensa.

Hän ei ehtinyt hengittäääkään, kun hänen päänsä yli avautui aukko, punainen tuli leimahti ja joukko perkeleitä, tyrkkien toinen toistaan, lensi manalaan ja, niinkuin korvit haaskan ympäri, asettuivat piiriin Belsebubin ympärille.

Siinä oli suuria ja pieniä perkeleitä, paksuja ja laihoja, pitkällä ja lyhyillä hännillä sekä terävillä, suorilla ja käyrillä sarvilla varustettuja.

Eräs perkeleistä, jolla oli vaip-

pa hartioillaan, muuten aivan alaston ja kiiltävän musta, ilman viiksejä, kauhean suurella riippuvalla mahalla, istui kyykkysillään, aivan Belsebubin nenän edessä, pyörittäen tulisia silmiään, yhä hymyillen, heiluttaen pitkää häntäänsä puolelta toiselle.

III.

Mitä tuo melu tietää? — kysyi Belsebub, osottaen ylöspäin.

— Mitä siellä tapahtuu?

— Yhä samaa, mitä aina on ollut, — vastasi kiiltävän musta perkele.

— Onko siellä sitten syntisiä? — kysyi Belsebub.

— Hyvin paljon, — vastasi musta.

Miten sitten on hänen, — jonka nimeä minä en tahdo lausua, — oppinsa laita?

Perkele hymyili niin, että kaikki hänen terävät hampaansa näkyivät ja muitten paholaisien kesken kuului hillitetty hohotus.

— Se oppi ei häiritse meitä. He eivät usko siihen, — vastasi vaippaan puettu perkele.

— Mutta se oppihan suoraan pelastaa heidät meistä ja hän todisti sen kuolemallaan.

— Minä olen muuttanut sen, — sanoi vaippaan puettu perkele, nopeasti koputtaen häntäänsä lattiaan. — Olen sen muuttanut siten, etteivät ihmiset usko hänen oppiinsa, jota he nimittivät hänen nimellään.

— Kuinka sen teit? Kerro!

— Kun tuo kauhea työ tapahtui, että helvetti hävitettiin ja meidän isämme ja hallitsijamme poistui meiltä, — vastasi vaippaan puettu perkele, — menin minä niille paikoille, jossa saarnattiin sitä oppia, joka oli vähällä aivan tuhota meidät. Minä tahdoin nähdä, miten ihmiset, jotka tunnustivat tätä oppia, elivät. Ja minä näin, että ihmiset, jotka elivät tämän opin mukaan, olivat aivan onnelliset ja meidän oli mahdoton vallita heitä. He eivät vihastuneet toinen toisiinsa, eivät antautuneet naisten kauneuden valtaan, eivät menneet naimisiin, tahi, kun menivät, niin heillä oli ainoastaan yksi vaimo; heillä ei ollut omaisuutta, kaikki pidettiin yhteisenä, he eivät puolustautuneet heihin hyökkääviä vastaan ja maksoivat pahaä hyvällä. Ja heidän elämänsä oli niin hyvä, että muut ihmiset yhä enemmän ja enemmän liittyivät heihin. Tätä nähdessäni ajattelin, että kaikki oli hukassa ja aioin lähteä pois. Mutta silloin huomasin, että heidän kesken oli syntynyt erimielisyyttä ympärileikkauksen suhteen. Ja minä rupesin vakuuttamaan sekä toiselle että toiselle puolueelle, että tuo erimielisyys oli hyvin tärkeä, eikä tule myöntää toiselle puolueelle, sillä asia koskee Jumalan palvelusta. Ja he uskoivat minua ja riidat tulivat ankarimmiksi. Ja silloin rupe-

sin yllyttämään kumpaakin puoluetta, että he voivat todistaa oppiansa ihmetöillä. Ja minä toimitin heille ihmetöitä.

Asia kävi hyvästi, mutta minä pelkäsin, etteivät he näkisi tuota liian silmiinpistävää petosta ja silloin minä keksin "kirkon". Ja kun he rupesivat uskomaan kirkkoon, tulin levolliseksi: minä käsitin, että me olimme pelastetut ja että helvetti oli uudelleen kuntoon asetettu.

IV.

Mikä se "kirkko" on? — kysyi Belsebub.

— Kirkko muodostuu siten: ihmiset vakuuttavat itselleen sekä muille, että heidän opettajansa, Jumala, välttääksensä etä laki, jonka hän oli antanut ihmisille, ei tulisi väärin selitetyksi, oli valinnut erityisiä henkilöitä, jotka yksin, tahi ainoastaan ne, joille he antavat tämän vallan, voivat oikein selittää hänen oppiansa. Siis nämä henkilöt, jotka nimittävät itseään kirkoksi, luulevat, että he ovat oikeassa, ei sen vuoksi, että oppi, jonka he saarnaavat on totuus, vaan sen vuoksi, että he lukevat, että he ainoastaan ovat Jumalan opetuslasten lailliset seuraajat.

— Mutta miksi kirkko käänsi opin meidän hyödyksemme? — kysyi Belsebub.

— Sen he tekivät siitä syystä, — vastasi vaippaan puettu per-

kele, — että, tunnustaen, että he ainoastaan ovat Jumalan sanan selittäjät ja saatuaan muut vakuutetuiksi siitä, nämä ihmiset tulivat ihmisten kohtalojen korkeimmiksi määrääjiksi ja senvuoksi saivat korkeimman vallan heidän ylitsensä. Saatuaan tämän vallan he tietysti tulivat ylpeiksi ja suuremmaksi osaksi turmeltuivat ja herättivät siten ihmisten inhon ja vihan itseään kohtaan. Kun heillä ei ollut toista asetta taistellessaan vihollisiaan vastaan, paitsi väkivaltaa, alkoivat he vainota, mestata, polttaa elävältä kaikkia niitä, jotka eivät tunnustaneet heidän valtaansa. Siten he oman asemansa vuoksi olivat pakotettuja väärin selittämään oppia, nimittäin siihen suuntaan, että se puolustaisi sekä heidän huonoa elämäänsä, että niitä julmuuksia, joita he käyttivät vihollisiansa vastaan. Niin he tekivätkin. — — —

V.

— Onko teillä nytkin niinkuin ennen: irstailijoita, varkaita, murhaajia? — kysyi Belsebub, joka jo oli tullut iloiseksi.

Perkeleet, myös iloisina alkoivat puhua kaikki yht'aikaa.

— Ei niinkuin ennen, vaan paljon enemmän — huusi yksi.

— irstailijat eivät mahdu entisiin osastoihin, — vinkui toinen.

— Varkaat ja ryövärit ovat

paljon pahemmat kuin ennen, — kiljuivat kolmas.

— Emme ehdi valmistaa polttoainetta murhaajille, — mörisi neljäs.

— Älkää puhuko kaikki yht'aikaa, — virkkoi Belsebub. — Vastatkoon se, jolta minä kysyn. Kuka johtaa varkaita?

— Minä, — vastasi eräs suuri paholainen, jolla oli suuret, käyrät sarvet, viikset ylöspäin väännettyinä ja suuret kápälät.

— Hän, joka hävitti helvetin, sanoi Belsebub, — opetti ihmisiä elämään kuin taivaan linnut, käski antaa sille, joka pyysi ja sille, joka tahtoi ottaa paidan, antamaan puvunkin ja sanoi, että tullakseen pelastetuksi, pitää jakaa pois omaisuutensa. Kuinka te viekottelette varkauteen ihmisiä, jotka ovat kuulleet tämän opin?

— Me opetamme ihmisille, — vastasi viiksillä varustettu paholainen, — että sen sijaan, että he lakkaisivat varastamasta toinen toiseltaan, on heille edullisempi, että antavat yhden ihmisen ryöstää heiltä, antamalla tälle täyden vallan heidän ylitsseen. Me saatamme tämän henkilön temppeleihin, panemme hänen päähänsä erinomaisen päähineen, asetamme hänet istumaan korkealle istuimelle, annamme hänen käteensä valtikan ja pallon, voitelemme häntä öljyllä Jumalan nimeen ja julistamme tämän voideltun henkilön pyhäksi. Siten tämän py-

häksi julistetun henkilön tekemää ryöstämistä ei millään voi estää. Ja nämä pyhitetyt henkilöt, heidän apulaisensa, sekä apulaistensa apulaiset kaikki, lakkaamatta, aivan levollisesti, ja estämättömästi ryöstävät kansaa. Samalla laativat he tavallisesti sellaisia lakeja ja sääntöjä, joidenka nojalla myös ne, jotka eivät ole voidellut ja jotka muodostavat joutilaana olevan vähemmistön aina voivat ranskaisematta ryöstää työtä tekevää enemmistöä. Me teimme tämän keinon enemmän salaiseksi siten, että ryöstetyt, verojen järjestyksen kautta, eivät huomaa ryöstäjiään. — — —

Nykyään julkiset ryöstöt, niin kuin kukkaron, hevosen, vaatteitten ryöstöt eivät muodosta miljoonankaan osaa näistä laillisista ryöstöistä. — —

VII.

— Hyvä on! — sanoi Belsebub.

— Mutta murha? Kuka johdattaa murhia?

— Minä, — vastasi joukosta esiin astuen punainen verenkarvainen pahalainen.

— Kuinka sinä teet murhaajiksi hänen oppilaitaan, joka sanoi: "älä kosta pahaa pahalla, rakasta vihollisiasi, — kuinka sinä teet nämä ihmiset murhaajiksi?

— Me teemme sitä vanhalla tavalla, — vastasi punainen per-

kele, — herättäen ihmisissä voitonpyyntöä, vihaa, kosta, ylpeyttä sekä myös vanhan tavan mukaan kehoitamme ihmisten opettajille että paras keino saada ihmisiä välttämään murhan tekoa on se, että itse opettajat julkisesti tappavat niitä, jotka ovat murhanneet.

Tämä keino valmistaa meille murhaajia. Suurimman luvun on ennen antanut ja antaa nytkin meille uusi oppi kirkon erehtymättömyydestä, kristillisestä avioliitosta ja kristillisestä tasa-arvoisuudesta. Oppi kirkon erehtymättömyydestä antoi meille entisaikaan kaikkein suurimman luvun murhaajia. Ihmiset, jotka lukivat itsensä erehtymättömän kirkon jäseniksi, luulivat tekevänsä Jumalalle otollisen työn, kun tappoivat niitä, jotka toisin selittivät oppia ja he murhasivat kokonaisia maakuntia ja mestasivat sekä polttivat satoja tuhansia ihmisiä. Niin oli ennen. Nykyään antaa oppi avioliitosta meille murhaajia: puoliset murhaavat toisiaan kun kirkollisen avioliiton vaatimukset näyttävät heistä liian kiusaavilta. Äidit murhaavat lapsensa useimmin silloin, kun liittoa, josta lapset ovat syntyneet, ei pidetä avioliittona. Sellaiset murhat tapahtuvat yhä. Taa-sen ne murhat, joita kristillinen oppi tasa-arvoisuudesta aikaansaa, tehdään ajoittain, mutta silloin suuressa määrässä. Tämän opin mukaan sanotaan ihmisille,

että he ovat kaikki samanarvoiset lain edessä. Mutta ryöstetyt ihmiset tuntevat, että tämä ei ole totta. He näkevät, että tuo tasa-arvoisuus lain edessä on se, että ryöstäjäin on mukava jatkaa ryöstämistään, mutta ryöstetyt eivät saa sitä tehdä ja silloin he raivostuvat ja hyökkäävät ryöstäjäinsä kimppuun. Ja silloin alkavat keskinäiset murhat, jotka kerrallaan joskus antavat meille kymmentuhansia murhaajia.

VIII.

— Mutta murhat sodassa? Kuinka te saatte hänen oppilaitansa siihen, hänen, joka sanoi, että ihmiset ovat yhden isän lapsia ja käski rakastamaan vihollisiaan?

Punainen perkele nauroi, puhalsi suustaan tulta ja savua ja löi paksulla hännällään iloisesti selkäänsä.

— Me herätämme jokaisessa kansassa ajatuksen, että se, juuri tuo kansa, on kaikkein paras kaikista kansoista maailmassa, "Deutschland über alles"*)), Ranska, Englanti, Venäjä "über alles", ja että sen kansan tulee hallita kaikkien muitten yli. Kun me opetamme kaikille kansoille samaa, niin ne, peläten vaaraa naapuriltaan, yhä valmistavat itseään puolustautumaan ja vihaavat toinen toistaan. Siten ne kukin valmistautuvat ja yhä enemmän vihaavat toisiaan. Ja nyt kaikki ihmiset yhä ja etupäässä tekevät murhan valmistuksia ja murhaavat. — —

Ja kaikki perkeleet, hohottaen, vinkuen ja viheltäen ja heiluttaen häntiään, alkoivat pyöriä ja tanssia Belsebubin ympäri.

*) Saksan isänmaallinen hymni: "Saksa yli kaiken."

